

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 18 października 2023 r.

DNR-5.720.8.2023.KS

DECYZJA NR DNR-1/37/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) w związku z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy ESCAL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Kielpinie z 12 września 2023 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżony pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 12 września 2023 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 18 września 2023 r.) przedsiębiorca ESCAL sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w Kielpinie złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r. w zakresie pkt 2, tj. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 25 000 zł.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu krzesło/fotel technorattan 194 (dalej jako „krzesło technorattan”), wprowadzonego na rynek przez ESCAL sp. z o.o.

sp. k. z siedzibą w Kielpinie, zostało wszczęte przez Prezesa UOKiK w związku z wynikami kontroli przekazanymi przez Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji (akta kontroli nr NR.8361.337.2022.GO.ES).

Inspektorzy Inspekcji Handlowej poddali krzesło technorattan ocenie bezpieczeństwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), z uwzględnieniem wymagań normy PN-EN 1022:2019-03 *Meble - Meble do siedzenia - Oznaczenie stateczności* (dalej jako: „norma”). W wyniku przeprowadzonych badań organoleptycznych ustalono, że krzesło nie spełnia wymagań dla produktu bezpiecznego w zakresie:

- 1) oznakowania i informacji, określonych w art. 10 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stwierdzono bowiem:
  - brak na produkcie lub jego opakowaniu nazwy i adresu producenta;
  - brak oznaczenia identyfikującego produkt oraz brak informacji umożliwiających konsumentowi ocenę zagrożeń związanych z produktem (instrukcji montażu, konserwacji, przechowywania oraz ostrzeżeń dotyczących maksymalnego dopuszczalnego obciążenia);
- 2) cech zewnętrznych, z uwagi na:
  - korozję połączenia gwintowego, co może powodować zmianę jego właściwości mechanicznych;
  - brak stabilności konstrukcji poprzez utratę równowagi do przodu, co może spowodować upadek użytkownika i zranienie ciała.

W związku z uwagami dotyczącymi wyników badań, zgłoszonymi przez ESCAL sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Kielpinie, inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przekazali próbkę produktu do Instytutu Nadzoru Technicznego sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych. Ze sprawozdania z badań laboratoryjnych nr LB/01/0355/23 z 16 lutego 2023 r. wynika, że próbka kontrolna krzesła technorattan nie spełniła wymagań określonych w pkt. 7.3.1 normy PN-EN 1022:2019-03, z uwagi na brak stabilności konstrukcji (krzesło przewróciło się do przodu).

Prezes UOKiK pismem z 16 marca 2023 r. powiadomił Escal sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w Kielpinie (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa krzesła technorattan, a następnie postanowieniem z 16 maja 2023 r. wyznaczył temu przedsiębiorcy termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt oraz przedstawienie dowodów potwierdzających podjęte w tym celu działania.

Przedsiębiorca będący stroną postępowania nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa produktu i podjął działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez krzesło technorattan.

Decyzją nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r. Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył postępowanie (pkt 1 sentencji decyzji), a na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 25 000 zł (pkt 2 sentencji decyzji). Decyzja została doręczona stronie postępowania 5 września 2023 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 19 września 2023 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje

Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania domaga się zmniejszenia kary pieniężnej do 5 000 zł.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli w przypadku rozstrzygnięcia złożonego z kilku odrębnych punktów strona wskazuje w odwołaniu, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną tylko w określonej części, którą uważa za niekorzystną, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i obejmować rozpoznaniem i rozstrzygnięciem całą sprawę administracyjną. W takiej sytuacji ta część decyzji, którą strona nie objęła odwołaniem zyskuje przymiot ostateczności z upływem terminu do odwołania. W związku z tym, organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide m.in.:*

wyrok NSA z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że w rozpatrywanym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem, a więc pkt 2 decyzji, nakładającego na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 25 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Podstawą do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej stanowił art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów; zgodnie z nim, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny, jedyną ustawową przesłanką warunkującą nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa (wyrok NSA z 16 listopada 2011 r., sygn. II GSK 1404/11). Kara ta jest administracyjną karą pieniężną, czyli określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny: „Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa” (orzeczenie TK z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93).

Jak to zostało już wcześniej podkreślone, kwesta niespełniania wymagań bezpieczeństwa przez krzesło technorattan, a tym samym okoliczność, że stwarza ono zagrożenie dla konsumentów została rozstrzygnięta w części decyzji nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r., która nie została przez stronę postępowania zaskarżona, w związku z tym nie może być przedmiotem ponownego rozpatrywania. Skoro strona postępowania nie kwestionuje tego rozstrzygnięcia, a zgodnie z wolą ustawodawcy jedyną przesłanką do nałożenia wskazanej kary pieniężnej jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego

wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK był umocowany do nałożenia na nią kary pieniężnej.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej. Takie rozumienie tego przepisu znajduje poparcie także w orzecznictwie - np. jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1855/09: „Decyzja o nałożeniu kary na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 ze zm.) ma charakter uznaniowy co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu.”

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary pozostawił do decyzji organu.

Jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”.*

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motyw,

jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. WSA w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 *„przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.”* Kierując się wskazanymi wytycznymi, Prezes UOKiK ponownie rozważył dyrektywy wymiaru kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania, szczególny nacisk kładąc na argumenty przedstawione przez stronę postępowania.

Argumentując złożony wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania stwierdziła, że prowadzi swoją działalność w taki sposób aby nie zaszkodzić swoim klientom. Jej działalność polega na handlu detalicznym w oparciu o produkty kupowane od polskich przedsiębiorców i pochodzące z importu. W opinii strony postępowania, w przypadku importu z Chin wybiera ona firmy oferujące produkty wysokiej jakości i które wystawiają się na międzynarodowych targach. Strona podkreśliła, że model krzesła technorattan jest bardzo popularny, sprzedawany przez wiele firm w Polsce.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - wprowadzanie na rynek produktów bezpiecznych. Nie ma przy tym znaczenia, czy przedsiębiorca jest wytwórcą produktu czy też zakupił go od innego przedsiębiorcy w celu wprowadzania na rynek pod własną marką. Przedsiębiorca ESCAL sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Kiełpinie wprowadził krzesło technorattan na polski rynek i pełni rolę jego producenta w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się m.in. importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. W toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK przedsiębiorca przekazał dowody zakupu produktu (w postaci dokumentów SAD) od przedsiębiorcy z Chin.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony

przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Opierając się o wyniki badań organoleptycznych przeprowadzonych przez inspektorów reprezentujących Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej i zleconych w trakcie kontroli laboratoryjnych Prezes UOKiK uznał, że krzesło technorattan nie jest produktem bezpiecznym i stwarza wysokie ryzyko dla życia i zdrowia konsumentów. Strona postępowania w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją nie kwestionowała negatywnej oceny bezpieczeństwa fotela, nie przedstawiła także żadnych dowodów, które by podważały wyniki tych badań. Zakwestionowała natomiast wyniki badań organoleptycznych przeprowadzonych w trakcie kontroli, w związku z czym przebadana została także próbka kontrolna, a wynik badań laboratoryjnych potwierdził prawidłowość badań organoleptycznych i zasadności skargi konsumenckiej. Strona postępowania nie przedstawiła jednak ani w toku kontroli, ani w toku postępowania żadnych własnych dowodów, które by potwierdzały, że zweryfikowała bezpieczeństwo krzesła technorattan przed jego wprowadzeniem na rynek. Dokonując transakcji handlowych należy kierować się zasadą ograniczonego zaufania i sprawdzać wiarygodność oświadczeń swoich kontrahentów. W ocenie Prezesa UOKiK przedsiębiorca, który wprowadził na rynek produkt, który nie jest bezpieczny nie może usprawiedliwiać się tym, że podobne produkty są wprowadzane na rynek przez innych przedsiębiorców. Poności on pełną odpowiedzialność za wprowadzane przez siebie produkty, jego obowiązkiem jest upewnienie się, że spełniają one wymagania (zwłaszcza w przypadku jeśli dokonuje zakupu poza Unią Europejską) jak również monitorowanie ich bezpieczeństwa, w tym m.in. weryfikacja skarg. W niniejszej sprawie strona postępowania otrzymała skargę od konsumenta, która została przez niego zlekceważona. Nie ma przy tym znaczenia, że była to - jak podkreśla strona postępowania - tylko jednak skarga. Strona nie podjęła żadnych działań po jej otrzymaniu. Podkreślenia wymaga także, że produkty będące przedmiotem postępowania nie były oznakowane nazwą producenta, nie posiadały też danych identyfikujących produkt, co niewątpliwie utrudnia zgłoszenie wad produktu przez konsumentów którzy je zakupili i użytkują.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie przyznała, że przed wprowadzeniem na rynek krzesła technorattan nie zapoznała się z normą określającą wymagania dla tego typu produktów, a więc nie mogła dokonać oceny prawidłowości jego

oznakowania ani też konstrukcji. Strona postępowania stwierdziła, że zapoznała się z normą dopiero po kontroli Inspekcji Handlowej. Od profesjonalisty należy oczekiwać, że zanim prowadzi na rynek produkt sprawdzi, jakie powinien spełnić wymagania. Dodatkowo, w tym przypadku brak stabilności konstrukcji krzesła został stwierdzony przez inspektorów Inspekcji Handlowej w drodze badań organoleptycznych, co oznacza, że strona nie dokonała nawet rzetelnych oględzin produktów przed ich wprowadzeniem na rynek. Strona postępowania zlekceważyła także skargę konsumentką, w której wyraźnie wskazano że zakupione krzesło nie jest stabilne. W ocenie Prezesa UOKiK, wskazane okoliczności bezspornie wskazują, że strona postępowania naruszyła swoje podstawowe obowiązki.

Strona postępowania zakwestionowała również wyliczenie korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży krzesła technorattan. Stwierdziła, że od wartości jaką zarobiła trzeba odjąć koszt zakupu produktów, a zarobiona kwota musi pokryć koszt utrzymania firmy, pracowników, więc faktyczny zarobek jest o 50% niższy.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia - jako kryterium pomocnicze - wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Przestanka ta nie jest bowiem wskazana w przepisach ustawy. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją - np. wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony nie jest tożsamy z dochodem, przychodem czy zyskiem. Zasadność takiego rozumienia tego pojęcia na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów potwierdził WSA w Warszawie, który m.in. stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”* (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

W związku z tym, Prezes UOKiK po ponownym rozpatrzeniu sprawy podtrzymuje ustalenia dokonane w zaskarżonej decyzji w zakresie wyliczenia korzyści majątkowej. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają

ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania z 27 kwietnia 2023 r. o stosowaniu różnych cen sprzedaży produktu. Jako średnią cenę sprzedaży jednej sztuki krzesła organ nadzoru przyjął średnią arytmetyczną najwyższej (190 zł) oraz najniższej ceny sprzedaży produktu (125 zł), co dało średnią cenę 157 zł netto. W związku z tym, oszacowana korzyść majątkowa ze sprzedaży 1 855 krzesel wyniosła 291 235 zł. Trzeba przy tym zauważyć, że korzyść majątkowa jest tylko dodatkowym kryterium przy określaniu wysokości kary pieniężnej.

Strona postępowania podkreśliła, że wycofując 1 084 sztuk krzesel poniosła koszty co jest dla niej dużą stratą i obciążeniem finansowym. W związku z tym należy zauważyć, że przy określaniu korzyści majątkowej Prezes UOKiK uwzględnił dowody wycofania krzesel technorattan z rynku. Niemniej jednak należy zauważyć, że koszty poniesione w związku z wycofaniem produktów, które nie są bezpieczne są konsekwencją nieprzestrzegania przez stronę postępowania przepisów prawa. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest „znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej” (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Wprowadzając na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, strona postępowania ten obowiązek naruszyła. Oczywistym jest, że obowiązkiem producenta, który wprowadził na rynek produkt niespełniający wymagań jest jego jak najszybsze wycofanie i ostrzeżenie konsumentów o stwarzanych zagrożeniach.

Słusznie jako okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK potraktował natomiast podjęcie przez stronę postępowania w jego trakcie działań naprawczych i współpracę z Prezesem UOKiK w toku postępowania, jak również fakt, że było to pierwsze prowadzone w stosunku do niej postępowanie na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Za zasadne jako okoliczność obciążającą w niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał z kolei, że duża liczba krzesel - 814 sztuk - wciąż może znajdować się u konsumentów narażając ich na wysokie ryzyko stwarzane przez ten produkt. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanego produktu dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKiK uznał, że okoliczności te zostały uwzględnione w sposób prawidłowy.

Niezależnie od zarzutu strony postępowania Prezes UOKiK rozważył ponownie, czy zasadnie uznał w zaskarżonej decyzji, że w sprawie nie zaistniały pozostałe przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera przepisów regulujących możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W związku z tym, w przypadku kar pieniężnych nakładanych na

jej podstawie, zastosowanie ma art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi natomiast, że organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

W toku postępowania zakończonym zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę nie także można uznać, że w sprawie zaistniała przesłanka znikomego naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych jest podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy co oznacza w opinii Prezesa UOKiK, że naruszenie waga naruszenia tego obowiązku nie może zostać uznana za znikomą. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej

w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany pkt 2 zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, pkt 2 decyzji nr DNR-1/30/2023 z 28 sierpnia 2023 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dołożyła należytej staranności przy wprowadzaniu na rynek krzesła technorattan. Zasadnie Prezes UOKiK uznał, że produkt ten nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa, czego konsekwencją było nałożenie na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej. Kara ta w pełni spełnia także swoje systemowe funkcje. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno - wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 25 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa.

Zgodnie z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność jest udowodniona. W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK przeanalizował i rozpatrzył cały materiał dowodowy w sposób wyczerpujący. Kierując się określoną w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadą prawdy obiektywnej, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego Prezes UOKiK podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, uwzględniając przy tym zarówno interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyr. NSA w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1744/96).

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności i przestanki uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uznaje, że jest ona adekwatna do stopnia naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania i skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa, w tym do zwiększenia nadzoru nad wprowadzanymi na rynek produktami.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Marcin Poturalski
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/

